

do zásady § 2 o zdanění produkcí hudebních, mohl nss i za platnosti tohoto doplňku setrvati na právním názoru, který vyslovil v nář. Boh. A 4040/24 a 9362/31, že totiž hudební doprovod, který má toliko úlohu, aby dojmy a požitky zrakové byly doplněny a zesíleny dojmy zvukovými, nutno s hlediska dávk. pravidel posuzovati samostatně jako hudební produkci podle § 2 dávce podrobenou, která spojena s představením kinematografickým působí, že celý podnik podléhá dávce.

Otázkou, jaký význam by měla pro osvobození kulturního filmu od dávky okolnost, že kulturní film je spojen s hudbou, která obsahově tvoří integrující součást filmu, takže by bez této hudby provedení filmu vůbec nebylo možné, nemusel se nss zabývat, ježto podle stížnosti samé v tomto případě hudba sloužila pouze k oživení filmového představení a k doplnění zrakových dojmů a požitků obecnstva, nebyla však integrující součástí filmu ve smyslu shora uvedeném.

Č. 10.042.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: I podle dávkového řádu č. 545/20 Sb. počíná promlčení práva vyměření dávku nabyvateli uplynutím správního roku, v němž byla zjištěna nedobytnost dávky na zciziteli.

(Nález ze dne 29. září 1932 č. 14.736.)

Prejudikatura: Boh. A 9274/31.

Věc: Firma »Adolf B. & P., akc. společnost« v T.-Šanově (adv. Dr. Kar. Robitschek z Teplic-Šanova) proti zemskému úřadu v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Platebním rozkazem starosty města Teplic-Šanova ze 3. listopadu 1922 byla z převodu nemovitosti smlouvou trhovou z 31. prosince 1921 vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí zcizitelce částkou 19.143 Kč 48 h. Záručním platebním rozkazem ze 14. prosince 1928 byla vyměřena dávka zbytkem 9.571 Kč 74 h nabyvateli - st-lce.

Podanému odvolání žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl, neboť promlčení lhůta pro nabyvatele počíná běžeti teprve od konce správního roku, ve kterém zjištěna byla nedobytnost dávky na zciziteli. Tato nedobytnost zjištěna byla teprve v roce 1926, námitka promlčení nemá tudíž místa. Zavinení vyměřujícího úřadu musila by strana přesně prokázati. Nestačí poukázati na pouhý průtah ve vymáhání dávky. Ostatně ze spisů tento průtah nelze seznati.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvažil nss takto:

Na sporu jest nejprve otázka, kdy počíná běžeti lhůta promlčení ohledně práva vyměření dávku pro nabyvatele. Úřad vychází ze stanoviska, že počíná teprve od konce správního roku, ve kterém zjištěna byla nedobytnost dávky na zciziteli, stížnost hájí však — odvolávajíc se na ustanovení § 1 zák. z 18. března 1878 č. 31 ř. z. a § 27 dávk. řádu z r. 1920 č. 545 Sb. — názor, že počíná dnem, kdy doručen byl platební rozkaz zciziteli (což podle spisů se stalo 6. listopadu 1922).

Spornou otázku řešil nss již nál. Boh. A 9274/31, kde vyslovil právní názor, že promlčení práva, vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí nabyvateli, počíná po rozumu § 26 čes. dávk. řádu z r. 1915 č. 83 z. z. a § 1 zák. č. 31/1878 ř. z. uplynutím správního roku, v němž zjištěna byla nedobytnost dávky na zciziteli. Na názoru tom trvá nss i v daném případě, neboť předpis § 27 dávk. řádu z r. 1920 č. 545 Sb. se shoduje s dotýčným předpisem dávk. řádu z r. 1915, a ježto nálezem tím jsou vyřešeny veškeré otázky stížností relevované, odkazuje se na odůvodnění cit. nálezu (§ 44 j. ř.). Jest tedy správným názor žal. úřadu, podle něhož promlčecí lhůta pro nabyvatele nemovitosti počíná teprve uplynutím správního roku, v němž byla zjištěna nedobytnost dávky na zciziteli.

Stížnost namítá dále, že úřad sám zavinil nedobytnost dávky u zcizitele, nepouživ všech exekučních prostředků, které by byly mohly vésti k cíli. V tom směru uvážil nss, že o zavinění úřadu lze jen tehdy mluvit, jestliže úřad nesplní povinnost jemu pozitivním předpisem uloženou, anebo jestliže opomene zřejmě postupovati tak, jak za daných okolností konkrétního případu lze slušným způsobem od úřadu očekávati a žádati.

Nějakého pozitivního předpisu o tom, jak úřad má dobývati dávku u zcizitele, není, a zejména není vyměřujícím úřadu uložena povinnost, z moci úřední hájiti zájmy nabyvatele. Nss neshledal také, že by postup, ježž úřad v daném případě zachoval a který stížností jest napadán, involvoval zřejmě hrubou nedbalost úřadu, tím méně, když st-lka ani netvrdí, že by úřad nějakého jejího návrhu nebo podnětu, týkajícího se dobytí dávky na zciziteli, byl nedbal.

Dospěl-li tedy žal. úřad k závěru, že v daném případě nelze přičítati úřadu nějaké zavinění ve vymáhání dávky, neshledal nss, že by úsudek ten odporoval zákonu aneb spisům.

Č. 10.043.

P o j i š t ě n í n e m o c e n s k é: I. Smlouva námezdní jako podklad pojistné povinnosti podle zák. č. 268/19 či smlouva nájemní? — II. K pojmu zaměstnání příležitostného nebo vedlejšího?

(Nález ze dne 30. září 1932 č. 9936/30.)

P r e j u d i k a t u r a: ad I. Boh. A 3224, 3250, 3634/24, ad II. Boh A 4285/24, 5486/26, 7630/28.

V ě c: Jaroslav R. v B. proti ministerstvu sociální péče o podpůrný náklad.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Rozhodnutím zsp-é v Praze z 18. srpna 1923 byl potvrzen výměr osp-é v Čáslavi ze 16. prosince 1922, jímž byl Jaroslav R. — st-l — odsouzen pro přestupek § 31 nemoc. zák., spáchaný opožděným přihlášením Boženy F. k okr. nemoc. pokladně v Č., k peněžité pokutě 20 Kč, po případě k vězení na 48 hodin, a současně uznán povinným nahraditi jmenované pokladně podle § 32 nemoc. zák. veškeren podpůrný náklad, který pokladna